

Reportaža sa Save

Plivački maraton — jedinstvena sportska manifestacija

Vojo Mičović, Beograd

Šestog septembra na Savi — od Umke do Beograda — na stazi dugoj 25 kilometara održan je Drugi jugoslavenski maraton koji je organizovala redakcija beogradskog lista »Večernje novosti« u suradnji sa Jugoslovenskim rečnim brodarstvom, Plivačkim savezom Srbije i grupom sportskih lekara iz Visoke škole za fizičko vaspitanje u Beogradu. Ova retka i jedinstvena sportska manifestacija priređena je povodom proslave Dana pomorstva. Broj prijavljenih takmičara (50) pokazuje da za ovu vrstu takmičenja kod nas vlada veliko interesovanje. Na osnovu lekarskog pregleda i podataka o plivačkim sposobnostima, izabrana su 24 plivača među kojima se se nalazile i dve žene.

Ujutro, šestog septembra sa beogradskog pristaništa krenula je uzvodno Savom prema Šapcu neobična flotila: dva moderna hidrobusa Jugoslavenskog rečnog brodarstva, dva brodića Ratne rečne flotile i veliki broj čamaca. Pored takmičara, njihovih trenera, sekundanata, lekara, sudija i članova Štaba, ovdje su se nalazili mnogobrojni novinari, snimatelji televizije i Filmskih novosti. Bilo je tu i prijatelja i ljubimaca pojedinih takmičara.

Dan je osvanuo kišovito sa košavom koja je stvarala mutne talase na Savi. Temperatura vode — oko 18 celzijusa, a vazduha — znatno manje. Vreme nije moglo biti nepogodnije. Ali svi su ipak išli s nadom da će takmičenje uspeti.

Oko 10 časova neobičan konvoj stigao je u blizinu Umke. Organizatori su se potrudili da sve funkcioniše besprekorno. Na svim brodovima instalirane su radio stanice preko kojih je Štab izdavao naredjenja i održavao potrebnu vezu. Svakog trenutka odjekivao je glas veziste: Jadran, ovdje Sava, ovdje Sava... javite kakav je prijem... obavestite dežurnog urednika da je maraton spreman za polazak...

Točno u 11 časova i 12 minuta glavni sudija dao je znak za start. Dvadeset i četiri takmičara namazana debelim slojem lanolina bacilo se u mutne valove Save. Kiša je neprestano padala, a košava je duvala uzvodno — u lice plivačima. Uz svkog od njih išao je čamac na vesla u kojem su pored veslača bili sekundant i kontrolor. Za plivače je nošena visokokalorična hrana: kakao, mleko, med, čokolada.

Takmičari su brzo odmicali usprkos lošem vremenu. Oči pratilaca budno su motrile na njih. Ako ustreba, pomoć, da se nađu pri ruci. Za nekoliko trenutaka mogli smo u daljini videti samo šarene kape sa brojevima pojedinih takmičara koji su nastojali da zbog hladnoće i vetra glavu drže što manje van vode.

... Petnaest minuta... pola sata... i poziv za hitnu pomoć... Jedan plivač dobio je grčeve stomačnih mišića. Njega donose na hidrobus gde mu ukazuju lekarsku pomoć. On se previja od bolova i strahovito drhti. Za njim dolazi još jedan, pa drugi... Tako je u roku od jednog i po sata odustalo više od polovine takmičara. Među

novinarima i organizatorima zavladao je strah da niko neće stići do cilja. Ali...

Strah je bio neopravdan. Još na samom cilju Ohridanin Diki Bojadji poveo je sigurno plivajući kraul. Za njim su u stopu išli Miroslav Heldrih iz Kikinde koji je prošle godine odbijen jer je bio maloletan, i još dva tri plivača. Glavni sudija je doneo odluku: ko za tri sata plivanja ne prođe ispod mosta kod Ostružnice, udaljenog od starta 10 kilometara, biće diskvalifikovan. Međutim, sudija nije imao prilike da upotrebi ovu meru. Svi takmičari, sposobni za dalje napore, prošli su prvu i jedinu »neprirodnu« barijeru.

Kazaljke na časovnicima pokazivale su dva, tri, četiri sata, a deset upornih plivača sa dosta napora, ali odvažno, stremili su ka cilju. Sa patrolnih čamaca javljali su da je Diki Bojadji odmakao svima za nekoliko kilometara. Njemu je dodeljen za pratnju jedan motorni čamac, jer pokisli i umorni veslači nisu mogli više da ga prate. Bojadji je bio dobro istreniran. On je na treninzima preplivao oko 80 kilometara vodenih staza. Time je stekao dobru kondiciju koja mu je pomogla da skoro bez konkurencije stigne do cilja.

Više nije bilo sumnje ko će osvojiti prvo mesto. Ali nije više bilo ni onih kojima je ponestalo snage i daha.

Hladna kiša i dalje je padala. To je bio najveći neprijatelj takmičara koji su u vodi doživljavali razne neugode o kojima postoje i anegdote. Kao što sam napred rekao, svakog takmičara pratio je po jedan čamac. Međutim pratilac plivača N. N. bio je usput negde zaostao, a takmičara je uhvatio grč te je postojala opasnost da se utopi. No, to je primetio jedan član Štaba pa je odmah alarmirao susedni čamac koji je pratio drugog takmičara. Ali jedan član »posade« umesto da pritekne u pomoć, on je odgovorio: nije taj iz naše ekipe. Tako se zamalo nije desio nesrećan slučaj.

Na nekoliko kilometara ispred Beograda, naš hidrobus prošao je sve takmičare i uputio se prema savskom pristaništu gde je bio cilj. Tamo smo zatekli veliki broj građana koji su stajali na obali iako je stalno padala hladna kiša.

Nešto oko 17 časova pristaništem je odjeknuo aplauz. Posmatrači su burno pozdravili dolazak na cilj takmičara koji je za četiri i po sata preplivao stazu dugu 25 kilometara. To je bio dvadesetdvogodišnji Ohridanin Diki Bojadji. Njega su na cilju sačekali lovorov venac pobjednika i pehar Plivačkog saveza Jugoslavije i Plivačkog saveza Srbije. Bojadji je dobio od organizatora na poklon radio aparat i zlatan ručni sat.

Drugi na cilj stigao je Kikindanin Miroslav Heldrih, a za njim je došlo ostalih osam takmičara među kojima su se nalazile i obe žene — učesnice u ovom takmičenju. Jedna od njih — Verica Đukić plasirala se na peto mesto. To je za nju bio veliki uspeh.